

Arrest

nr. 303 461 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Leon Spilliaertstraat 7
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. VERKEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 22 maart 2023 en verzoekt op 8 mei 2023 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en bent geboren op 4 april 2000 in Gori. U identificeert zichzelf als lesbisch, maar uw familie was hier niet van op de hoogte. Op 8 maart 2023 werd u gebeld door uw neef A., die vroeg om naar hem thuis te komen. Toen u bij hem thuis was, confronteerde hij u met

berichten die u had gestuurd naar een meisje die u leuk vond. Hij sloeg en schopte u, maar u kon weglopen en vluchtte naar een vriendin M. in Tbilisi. Op 10 maart 2023 stond uw broer u op te wachten aan de woning van M. en hij begon u te slaan. Er kwamen mensen tussen die uw broer konden weghalen en u ging naar boven. De volgende ochtend vertrok u naar Alvani omdat u daar een vriendin A. heeft, die uw familie niet kent. Op 22 maart 2023 vertrok u vanuit Alvani uit Georgië. U arriveerde dezelfde dag in België en diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 8 mei 2023.

Ter staving van uw relaas legt u volgend documenten neer: uw paspoort, uw vluchtelingenkaart en een usb-stick met de volgende bestanden op: vier video's over LGBT-geweld in Georgië, een video van een lip waar een blauw/ paarse verwonding op te zien is en een duim die dik zit en er blauw uit ziet. Daarnaast staan er nog screenshots op van berichten over het LGBT-geweld in Georgië, foto's van blauwe plekken en een bloeduitstorting, een foto van vingerafdrukken die in een hals staat, foto's van een verwonde duim, een duim in verband en foto's van een teruggroeiende duimnagel. Ten slotte stonden er nog screenshots op van berichten die u kreeg van uw broer en uw neef.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen afgelegd bij DVZ, blijkt immers dat u verkoos om met een vrouwelijke interviewer en tolk te werken (CGVS vragenlijst, randnr.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud georganiseerd met een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Zo dient er ten eerste op te worden gewezen dat uw relaas gekenmerkt wordt door een aantal toevalligheden waardoor niet zomaar geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. U verklaart dat uw gsm kapot was en toen u bij uw neef was, vroeg u hem of u zijn gsm kon gebruiken. U gebruikte de gsm slechts enkele uren om in te loggen op Facebook. Bij het inloggen klikte u op het niet onthouden van uw wachtwoord, toch zou de gsm uw wachtwoord onthouden hebben en u kan niet zeggen hoe het uw neef is gelukt om in te loggen. Daarna moet uw neef die gsm terug hebben gebruikt, gezien hebben dat uw account nog open stond op Facebook en uw berichten zijn beginnen lezen. Wanneer er wordt gevraagd waarom uw neef uw berichten zou beginnen lezen, verklaart u dat u het niet weet, maar dat u een vermoeden heeft dat hij iets vermoedde over u. Als u het gevoel heeft dat uw neef een vermoeden heeft over uw seksuele geaardheid, is het echter wel bevreemdend te noemen dat u ervoor kiest om juist uw neef zijn gsm te gebruiken en daarop uw berichten te openen, zonder de geschiedenis te wissen (CGVS, p.12-13). In dat geval kan er van u toch een grotere voorzichtigheid verwacht worden. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat wanneer u in allerijl bij uw neef kan wegvlugten u net de handtas had meegenomen waar uw paspoort in zat (CGVS, p.9). U verklaart dat uw identiteitskaart vervallen was en u daarom uw paspoort bij had (CGVS, p.17). Het gaat hier echter om een wel zeer grote aaneenschakeling van toevalligheden die twijfels doen werpen op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), dat een groot deel van de Georgische bevolking nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit, niettemin de houding tegenover LGBTI+-personen sinds 2016 is verbeterd. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld. In Tbilisi zijn mensen meer openminded. Leden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven bijgevolg nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie, hoewel verschillende LGBTI+-personen er na hun outing wel een goede band met hun familie op na houden. Daarnaast lopen leden van de LGBTI +-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en

procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen.

In hoeverre LGBTI+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zo kunnen er vraagtekens gesteld worden bij de ernst van uw vrees. U verklaart dat u door uw neef werd geslagen en een schop kreeg in uw buik en ook door uw broer werd u geslagen met verwondingen tot gevolg (CGVS, p.8-9). Gezien de ernst van de feiten kan worden verwacht dat u in Georgië stappen had ondernomen om bescherming te krijgen, wat u echter naliet te doen. Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt nochtans dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Niettemin er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, blijkt uit de eerder aangehaalde informatie dat ook LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid, een mogelijk gebrek aan privacy en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen outing hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten. Het feit dat de organisatoren van het homofob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt. Gelet op bovenstaande informatie volstaat uw loutere verwijzing naar de algemene situatie op vlak van bescherming van de LGBTI+-gemeenschap (CGVS, p.15) niet om te concluderen dat uw autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn u hulp en/of bescherming te bieden.

Op basis van voorgaande redenen kan dan ook worden verwacht dat u reeds bescherming heeft gezocht in Georgië, wat niet het geval is. U verklaart nooit klacht te hebben ingediend bij de politie en wijt dit naast de algemene houding van de politie in Georgië ten aanzien van de LGBTI+-gemeenschap aan het feit dat de vrienden van uw oom werken bij de politie in Tserovani en in Tbilisi. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u weet waar ze gestationeerd zijn, verklaart u dat u niet concreet weet welke vriend bij welke politie werkt. U weet alleen dat hij vrienden heeft die werken bij de politie in Tserovani en in Tbilisi. Uw nonkel is autohersteller en toen u enkele keren samen met uw nicht naar zijn werk ging, zag u politieauto's. Wanneer er u wordt gevraagd wie van zijn vrienden bij de politie was, verklaart u dat u het niet concreet weet. U kent

de mensen van gezicht en als ze naar uw nonkel kwamen wist u dat ze politie waren (CGVS, p.15). Gezien u zelf niet kan preciseren met wie uw nonkel precies bevriend was bij de politie, kan er ook niet zomaar geloof aan worden gehecht dat uw nonkel werkelijk vrienden heeft bij de politie. Bovendien, zelfs indien uw nonkel werkelijk vrienden zou blijken te hebben bij de politie, betekent dit geenszins dat u nergens in Georgië bescherming zou kunnen krijgen.

U contacteerde daarnaast ook nooit een organisatie om u te helpen met uw problemen. U informeerde hier ook niet naar omdat nooit met zo'n organisatie in contact bent geweest en u zwaar aangedaan was in die periode van wat er was gebeurd. U zocht ook nooit op een andere manier bescherming in Georgië (CGVS, p.15-16). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de Georgische autoriteiten onwillig zouden zijn u bescherming te verlenen.

Verder heeft u ook nooit een poging ondernomen om u ergens anders in Georgië te vestigen. U woonde eigenlijk altijd in uw ouderlijk huis en bent dan na de problemen gevlucht naar Alvani. Uit Alvani bent u echter al na tien dagen vertrokken omdat er daar niks te doen is en u niet kan werken (CGVS, p.14). U heeft echter beslist om hierna meteen het land te verlaten, zonder een poging om u ergens anders in Georgië te vestigen. Hierbij kan erop worden gewezen dat u nog steeds contact heeft met uw vrienden M., A. en N. en het feit dat M. en A. u in het verleden reeds hebben geholpen toen u problemen had met uw familie (CGVS, p.7 en 9-10). Bijgevolg wordt er dan ook van uitgegaan dat u buiten uw familie nog steeds over een sociaal netwerk beschikt in Georgië bij wie u terecht kan en dat het u vrij staat om zich eender waar in Georgië te wonen.

Daarnaast heeft u ook nooit een poging gedaan om via andere familieleden een oplossing te zoeken voor het conflict met uw neef en broer. U verklaarde nochtans dat u een normale verstandhouding had met uw moeder, buiten het feit dat ze uw uiterlijke stijl afkeurde (CGVS, p.6). U verklaart dat u zelfs niet helemaal zeker bent of uw ouders op de hoogte zijn van uw seksuele geaardheid. U denkt dat uw broer dit zal gezegd hebben (CGVS, p.10). In dat opzicht is het dan ook opmerkelijk dat u in Georgië niet geprobeerd heeft om eerst uw moeder te contacteren en haar over de situatie in te lichten, maar meteen na het incident met uw neef al het contact met uw ouders te verbreken (CGVS, p.6). Uw abrupte manier van handelen doet bijgevolg verder twijfels opwekken bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het feit dat u niet eerst naar een oplossing heeft gezocht in Georgië, zij het door ergens bescherming te zoeken, zij het door zich elders te vestigen, zij het door de rest van uw familie te contacteren, maar wel meteen beslist om alles en iedereen achter te laten en naar België te vertrekken, doet de wenkbrauwen fronsen.

Deze ingrijpende beslissing om uw land te ontvluchten zonder eerst andere mogelijkheden te verkennen, staat bovendien in schril contrast met de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Indien u werkelijk vreest voor uw leven bij terugkeer naar Georgië (CGVS, p.16), is het opmerkelijk dat u zo lang heeft gewacht om na aankomst in België uw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verklaringen dat u zich enerzijds genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om uzelf veilig te stellen van uw familie, maar dat u anderzijds minstens anderhalve maand in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen niet met elkaar te rijmen. U verklaart dat u er psychologisch niet goed aan toe was en het huis niet wilde uit gaan (CGVS, p.8). Het gaat hier echter niet om een kwestie van dagen, maar om anderhalve maand. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk na binnenkomst in het land van asiel een verzoek om internationale bescherming indient, wat u hebt nagelaten om te doen. Het feit dat u zo lang heeft gewacht ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.

In zoverre u nog aanhaalt dat er een algemene agressieve en onbeleefde attitude is in Georgië en ook het feit dat het niet mogelijk is om als koppel op straat te wandelen (CGVS, p.12), dient te worden opgemerkt dat dat dit om algemeenheden gaan, die ook niet de drempel van vervolging dan wel ernstige schade halen. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u over de problemen met uw oom, die zich agressief gedraagt als hij drinkt en voortdurend opmerkingen geeft over uw te blote kledingstijl, zelf verklaarde dat deze niets te maken hebben met uw seksuele oriëntatie (CGVS, p.12).

U haalt daarnaast ook nog aan dat het voor u moeilijk is om werk te vinden in Tbilisi omwille van uw uiterlijk (CGVS, p.16). Uw uiterlijk is echter niet hetzelfde als uw seksuele geaardheid. U verklaarde dat u reeds ontslagen werd als kassierster, dit was echter te wijten aan uw tattoos en piercings en nergens uit uw verklaringen valt er op te maken dat dit te wijten was aan uw seksuele geaardheid (CGVS, p.5). Bovendien

gaat dit om een éénmalig ontslag en toont u niet aan dat u op een structurele wijze niet aan werk kon geraken in Georgië omwille van uw uiterlijk.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort en vluchtelingenkaart attesteren uw identiteit en herkomst zonder dat deze in twijfel worden getrokken in deze beslissing. De video's en berichten die u neerlegt over het LGBT-geweld in Georgië betreffen algemene informatie over de toestand in Georgië, waar het CGVS ook van op de hoogte is. Betreffende de foto's die u neerlegt van verschillende blauwe plekken en de vingerafdruk dient erop te worden gewezen dat op deze foto's niet te zien is wie de persoon is. Bijgevolg kan er niet zomaar worden aangenomen dat dit op elke foto om u gaat. Betreffende de verschillende foto's van de vinger tonen deze een verwonding aan, deze tonen echter niet aan op welke manier u deze verwonding zou hebben opgelopen. U legde ten slotte nog screenshots neer van berichten die u van uw broer en uw neef zou hebben gekregen. Het gaat hier echter om screenshots die makkelijk zelf te ensceneren zijn. Ook hier kan dus niet zomaar worden besloten dat dit om waarachtige bewijsstukken zou gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Na een aantal theoretische beschouwingen stelt verzoekster dat zij behoort tot een kwetsbare groep en al aan vervolging is blootgesteld. Zo werd zij wel degelijk slachtoffer van geweld en kan zij zich niet beroepen op de effectieve bescherming van enige nationale autoriteiten vermits deze zelf systematisch de groep waartoe zij behoort viseren. Zij verwijst hierbij naar de door haar afgelegde verklaringen en naar informatie vervat in rapporten van *Amnesty International*, *USDOS* en *Human Rights Watch*, zoals gevoegd als stuk drie bij het verzoekschrift.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgens verzoekster reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat in gevallen waarin er geen betwisting is over de geaardheid en er informatie beschikbaar is dat, ondanks evoluties in een land van herkomst, daaromtrent er toch nog een aantal gebreken zijn in het systeem, er met de meeste omzichtigheid moet worden beoordeeld en er een toekomstgerichte analyse dient gemaakt te worden, is verzoekster van oordeel dat zulke analyse *in casu* niet is voorgevallen.

Vervolgens dient er volgens verzoekster ook rekenschap te worden gegeven aan artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt te meer nu uit een rapport van de Raad van Europa blijkt dat het effectief zo is dat in realiteit er wel degelijk sprake is van ernstige gebreken in het systeem én onvoldoende bescherming door de autoriteiten. Luidens het verzoekschrift is deze objectieve informatie veel ernstiger over de situatie in Georgië dan de COI Focus van de verwerende partij, waar evenwel ook al gesproken werd van tekortkomingen. De door verzoekster aangehaalde objectieve rapporten, dewelke toch serieus te nemen zijn gelet op de afkomst, werden niet verwerkt of genoemd in de COI Focus van de verwerende partij dewelke is bijgewerkt tot merendeel de zomer van 2022 en voornamelijk telkenmale verwijst naar één hoofdzakelijke bron, namelijk een publieke autoriteit van het land zelf.

Nog volgens verzoekster is de uiteenzetting dat ondanks fluctuaties het toch mogelijk moet zijn om klacht in te dienen theoretisch en wordt daarbij geen rekening gehouden met het feit dat twee vrienden van een familielid van haar werkzaam zijn bij de politieke diensten. Dat zij behoudens de politie ook geen organisatie heeft verwittigd, kan haar niet worden verweten, zo stelt zij. De LGBTQI+-gemeenschap die wel degelijk gevisieerd wordt in Georgië stelt zelf geen enkel vertrouwen en verzoekster kan tal van andere personen van de gemeenschap voorleggen die intussen (opnieuw) hun toevlucht dienden te zoeken buiten

het land en zij verklaart ook hier samen te wonen met dergelijke personen (stuk 4 bij het verzoekschrift). Het kan volgens verzoekster haar dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij eerst tot zichzelf diende te komen en daarna op basis van wat zij verneemt binnen de gemeenschap tot het besluit komt dat zij in haar eigen land steeds blootgesteld zal worden aan vervolging.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat niet begrepen kan worden dat zij ondanks haar geaardheid de telefoon van haar neef zou hebben gebruikt waardoor hij berichten zou kunnen lezen hebben en dat het bijhebben van een paspoort al te toevallig zou zijn, herneemt verzoekster hetgeen zij daarover reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) heeft gesteld.

Tot slot kan volgens verzoekster moeilijk geopperd worden dat zij zich maar elders in Georgië diende te vestigen daar de houding ten aanzien van de kwetsbare groep er overal hetzelfde is. Er zijn wijdverspreide vormen van vervolging die diepgeworteld zitten waartegen geen effectieve bescherming blijkt in praktijk. Bovendien diende verzoekster al eens de vlucht te moeten nemen en werd met die sociale situatie geen rekening gehouden door de verwerende partij. Ten overvloede wenst verzoekster nog op te merken dat haar uiterlijk net de uitdrukking is van haar persoonlijke identificatie.

Het weze volgens haar ook duidelijk dat er afdoende bewijsmateriaal is van de opgelopen verwondingen en de verwerende partij kan perfect nagaan dat het in realiteit om haar vingers gaat. Zij voegt nog een foto waarbij op de achtergrond nog persoonlijke identificatiepapieren kunnen worden gespot. Op de andere foto is net een stuk van haar hoofd te zien, samen met de ketting die zij steeds draagt. Waar gesteld wordt dat niet kan worden nagegaan in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen, werpt verzoekster op dat deze perfect stroken met haar verklaringen. Zij hekelt dat de afwijzing van de stavingstukken gestoeld is op gestandaardiseerde motieven. Betreffende de *screenshots* wordt ook niet aangeduid op grond van welke bevindingen de verwerende partij komt om te stellen dat deze getrukeerd zouden kunnen zijn. Het betreft een blote, louter hypothetische en algemene bewering die geenszins getoetst is aan het concrete geval.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekster haalt aan dat zij behoort tot een specifieke kwetsbare (sociale) groep en dat zij in het verleden al blootgesteld is aan geweld en vernederende behandelingen. Er dient volgens haar ook rekening te worden gehouden met een aantal andere individuele factoren en context zoals het feit dat zij daarbovenop al eens is moeten vluchten wegens oorlogsomstandigheden (zie daartoe de vluchtelingenkaart zoals door haar voorgelegd). Vervolgens verwijst verzoekster naar de uiteenzetting van haar eerste middel en de daar aangehaalde rapporten.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad in hoofddorde om haar de vluchtelingenstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en zo nodig terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van haar betoog voegt verzoekster volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- rapporten van *Amnesty International* van december 2022, *USDOS* van 2022, *Human Rights Watch* van 12 januari 2023 en van de Raad van Europa van 15 juli 2022 (stuk 3);
- uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister met gezinssamenstelling, bijkomend fotomateriaal van de opgelopen verwondingen en een bericht van de LGBTQI+-gemeenschap op sociale media (stuk 4).

2.2.2. Verzoekster legt op 20 februari 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd *screenshots* van berichten met vertaling.

2.2.3. Op 23 februari 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin verwezen wordt naar de COI Focus “*Georgië Algemene situatie*” van 11 december 2023 en waarnaar de weblink is opgenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Waar verzoekster zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van deze richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Waar verzoekster stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen, dat er haar steunmaatregelen werden verleend en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd omwille van haar seksuele geaardheid. Zij verklaarde dat haar familie altijd problemen maakte over haar uiterlijk, tattoos en piercings, dat zij omwille van haar uiterlijk ontslagen werd en dat zij kort voor haar vertrek geslagen werd door haar neef en broer nadat haar neef haar seksuele geaardheid ontdekte.

2.3.7.2. De Raad stelt na lezing van het administratief en rechtsplegingsdossier vast dat verzoekster geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.7.3. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeksters seksuele geaardheid *in casu* op zich niet in twijfel wordt getrokken.

2.3.7.4. Uit de meest recente beschikbare landeninformatie, te weten de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 11 december 2023 waarnaar de weblink in de aanvullende nota van de verwerende partij zoals neergelegd op 23 februari 2024 is opgenomen en de diverse rapporten die bij het verzoekschrift zijn gevoegd en waaruit in de uiteenzetting van de middelen wordt geciteerd, blijkt dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië nog steeds complex is, dat deze gemeenschap er nog steeds één van de kwetsbaarste groepen uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homo- en transfobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofoob geweld tegen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië. Vooral in de regio’s zijn deze gevoelens diepgeworteld, terwijl mensen in Tbilisi meer *open-minded* zijn. Leden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie en ook de (religieuze) autoriteiten maken zich hier schuldig aan. Daarnaast lopen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de *Pride Week* in de maand juli, waarvan de *Gay Pride* die in 2023 nog werd afgelast na de laakbare bestorming door extreemrechtse groeperingen. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven nog steeds een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTQI+-gemeenschap aldus één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, en verzoekster aldus zeker gevolgd kan worden waar zij meermaals in haar verzoekschrift opwerpt dat zij behoort tot een kwetsbare groep, is er actueel geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen. Het loutere feit een LGBTQI+-persoon te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoekster ertoe gehouden is haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoekster maakt doorheen haar relaas echter niet aannemelijk dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor (actuele) vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals hierna wordt toegelicht.

Verzoekster hekelt dat de door haar aangehaalde rapporten, dewelke serieus te nemen zijn gelet op hun afkomst, niet verwerkt of vernoemd worden in de door de verwerende partij gehanteerde COI Focus van 16 januari 2023, dewelke slechts is bijgewerkt tot de zomer van 2022 en voornamelijk telkenmale verwijst naar één hoofdzakelijke bron, namelijk een publieke nationale autoriteit. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 16 januari 2023 na uitvoerig onderzoek door Cedoca is opgesteld en dat inmiddels een *update* van deze COI Focus voorligt, nl. de COI Focus van 11 december 2023, waarmee in het kader van de vereiste volledige en *ex nunc* beoordeling terdege rekening kan en wordt gehouden. De opdracht van Cedoca bestaat erin om op objectieve en onpartijdige wijze alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te reiken om de commissaris-generaal toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid, uit te spreken over de verzoeken om internationale bescherming. De landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing is verwezen en die inmiddels werd geactualiseerd, werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Dat niet alle rapporten waarnaar verzoekster verwijst hierin zijn opgenomen, doet op zich aan het voorgaande geen afbreuk. Cedoca voerde uitvoerig onderzoek naar verschillende voor Georgië relevante thema’s, waaronder de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië. Uit de inleiding van zowel de in de bestreden beslissing aangehaalde als de meest recente COI Focus blijkt dat Cedoca zich voor het opstellen ervan beroept op rapporten van talrijke gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, zowel internationaal als lokaal, alsook berichtgeving van internationale en lokale persagentschappen. Bovendien werd deze informatie verder aangevuld met informatie verkregen tijdens een *fact finding mission* in Georgië, dewelke plaatsvond van 24 tot en met 28 oktober 2022. Tijdens deze missie sprak Cedoca met verschillende actoren die actief zijn op het gebied van mensenrechten in Georgië en/of die de mensenrechtensituatie in Georgië monitoren; met vertegenwoordigers van twee organisaties die zich inzetten voor LGBTQI+-rechten, van een organisatie die zich bezighoudt met vrouwenrechten en van het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* in het ministerie van Binnenlandse Zaken,

dat instaat voor monitoring; en met enkele oprichters van de grootste burgerbeweging in het land, de *Shame Movement*. Verzoekster kan geenszins worden gevolgd dat voor de analyse van de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië voornamelijk telkenmale verwezen wordt naar één hoofdzakelijke nationale publieke autoriteit. Dit is geenszins ernstig en vormt een aperte miskenning van een eenvoudige lezing van de in de COI Focus opgenomen analyse. De bronnen die verzoekster zelf aanreikt, te weten rapporten van *Amnesty International*, *Human Rights Watch*, *USDOS* en de Raad van Europa, waarvan de autoriteit en het hiervan uitgaand gezag geenszins wordt ontkend, zijn allen instanties waarop de analyse van de algemene situatie in Georgië, zoals veruitwendigd in de COI Focus, is gesteund. De door verzoekster uit rapporten van deze instanties belichte en geciteerde passages bevatten geen concrete aanwijzingen dat er actueel in Georgië sprake is van een veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen en hiermee maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid en haar aanwezigheid in Georgië een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. De informatie waarnaar verzoekster verwijst, loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023, die zicht geeft op de situatie tot en met 13 november 2023. Ook hierin wordt immers ingegaan op tekortkomingen, toename van misdrijven met geweld of bedreigingen ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap, wijdverspreide maatschappelijke discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten. Door louter een aantal bronnen te citeren, ook al zijn deze niet allen opgenomen in de meest actuele COI Focus, toont verzoekster niet aan dat de voormelde analyse niet (langer) correct zou zijn.

2.3.7.5. De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakt doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster verklaarde dat zij op 8 maart 2023 problemen kreeg met haar neef nadat deze via een gsm, die hij voor enkele uren aan verzoekster had geleend eind januari-begin februari 2023, berichten op haar *Facebook* account had gelezen die ze naar een meisje dat ze leuk vond had gestuurd en waaruit hij had kunnen afleiden dat ze op meisjes viel en waarop hij haar begon te slaan en schoppen en waarna haar duim bij het ontsnappen kwam vast te zitten tussen de deur. Verzoekster vluchtte hierop van Tserovani naar Tbilisi bij M., een vriendin. Op 10 maart 2023 stond verzoekers broer daar plots voor de deur en begon hij haar te slaan tot personen tussenbeide kwamen. De volgende ochtend vertrok verzoekster van Tbilisi naar Alvani, waar ze een vriendin A. heeft en waar zij vervolgens tien tot elf dagen verbleef alvorens Georgië te verlaten richting België.

De Raad werpt vooreerst op dat het van weinig voorzichtigheid getuigt van verzoekster om bij haar neef, van wie zij immers aangaf te vermoeden dat hij op de hoogte was van haar seksuele geaardheid, een gsm te gebruiken voor een paar uren toen die van haar kapot was en daarop in te loggen op haar *Facebook* account en vervolgens niet met de nodige diligente hierop terug uit te loggen. Dit wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt onderbouwd: *“Zo dient er ten eerste op te worden gewezen dat uw relaas gekenmerkt wordt door een aantal toevalligheden waardoor niet zomaar geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. U verklaart dat uw gsm kapot was en toen u bij uw neef was, vroeg u hem of u zijn gsm kon gebruiken. U gebruikte de gsm slechts enkele uren om in te loggen op Facebook. Bij het inloggen klikte u op het niet onthouden van uw wachtwoord, toch zou de gsm uw wachtwoord onthouden hebben en u kan niet zeggen hoe het uw neef is gelukt om in te loggen. Daarna moet uw neef die gsm terug hebben gebruikt, gezien hebben dat uw account nog open stond op Facebook en uw berichten zijn beginnen lezen. Wanneer er wordt gevraagd waarom uw neef uw berichten zou beginnen lezen, verklaart u dat u het niet weet, maar dat u een vermoeden heeft dat hij iets vermoedde over u. Als u het gevoel heeft dat uw neef een vermoeden heeft over uw seksuele geaardheid, is het echter wel bevreemdend te noemen dat u ervoor kiest om juist uw neef zijn gsm te gebruiken en daarop uw berichten te openen, zonder de geschiedenis te wissen (CGVS, p.12-13). In dat geval kan er van u toch een grotere voorzichtigheid verwacht worden.”* Door in het verzoekschrift louter de verklaringen zoals reeds afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud te hernemen en hiermee te benadrukken dat zij nochtans had uitgelogd, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de toch wel

grote onvoorzichtigheid waarmee zij de gsm van haar neef, van wie zij, zo weze herhaald, vermoedde op de hoogte te zijn van haar seksuele geaardheid, hanteerde.

De Raad kan, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt, wel aannemen dat verzoekster haar paspoort bij had in haar handtas en dit omdat haar identiteitskaart vervallen was en zij er nog geen nieuwe had en acht dit op zich niet uitermate toevallig.

Op zich wordt het incident met verzoeksters neef en broer niet in twijfel getrokken door de Raad en kan worden aangenomen dat de foto's van de verwondingen die verzoekster tijdens de administratieve procedure en als bijlage bij het verzoekschrift bijbracht terug te brengen zijn naar haar persoon. De ernstige verwonding aan haar duim die verzoekster tijdens het incident met haar neef op 8 maart 2023 opliep, kwam er evenwel nadat zij trachtte weg te vluchten van haar neef die haar sloeg en waardoor zij bij het naar buiten lopen met haar duim tussen de deur vast kwam te zitten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Aldus is de verwonding aan de duim, waarvoor operatie naderhand nodig zou zijn geweest, niet rechtstreeks veroorzaakt door haar neef. Op de voorgelegde foto's zijn verder blauwe plekken en verwondingen te zien, maar kan geenszins met zekerheid afgeleid worden dat deze allen bij verzoekster voorkomen, laat staan dat deze het gevolg zijn van het gewelddadig treffen met haar neef en broer op respectievelijk 8 en 10 maart 2023. Wat er ook van zij, hoewel deze twee incidenten met familieleden ongetwijfeld voor verzoekster emotioneel belastend waren en zijn, aangevuld met de geuite bedreigingen via haar broer zoals gevoegd bij haar aanvullende nota, moet worden bemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Verder berust het gegeven dat na deze incidenten ook verzoeksters ouders, met wie zij sindsdien geen contact meer gehad heeft, op de hoogte zijn van haar seksuele geaardheid louter op een veronderstelling en is dit aldus louter hypothetisch (*ibid.*, p. 6, 10 en stuk gevoegd bij de aanvullende nota). Bovendien zijn de twee confrontaties met verzoeksters neef en broer, waarbij het jammer genoeg kwam tot een gewelddadig treffen, en de volgens een jeugdvriendin van verzoekster in februari van dit jaar geuite bedreigingen van haar broer (stuk gevoegd bij de aanvullende nota) naar aard, intensiteit en draagwijdte niet te beschouwen als vervolging of ernstige schade.

Verzoekster haalde tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat het omwille van haar uiterlijk moeilijk was om in Tbilisi werk te vinden en dat zij omwille van haar uiterlijk, meer bepaald haar kledij, tattoos en piercings, ontslagen werd van haar werk als kassierster in een winkel (*ibid.*, p. 5, 16). Ten eerste stipt de Raad aan dat iemands uiterlijk niet hetzelfde is als diens seksuele geaardheid en verder blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij omwille van haar geaardheid en niet louter omwille van het dragen van kledij en het hebben van tattoos en piercings werd ontslagen in de winkel waar zij toch ongeveer een jaar aan de slag was. Zo slaagt zij er niet in om een duidelijk, ondubbelzinnig verband aan te tonen tussen dit éénmalig ontslag en haar geaardheid en blijft dit niet meer dan het door haar in dit verband geuite vermoeden. Los daarvan moet worden vastgesteld dat een ontslag ingegeven op grond van seksuele geaardheid betreurenswaardig is, maar op zich onvoldoende is om van vervolging te kunnen spreken. Hierbij moet nog opgemerkt worden dat verzoekster voordien reeds op andere plaatsen werk kon vinden (*ibid.*, p. 4-5) en dat zij haar blote bewering, dat zij in Tbilisi moeilijk werk kon vinden omwille van haar uiterlijk, geenszins met concrete argumenten onderbouwt. Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zij op structurele wijze niet aan werk kon geraken in haar land van herkomst omwille van haar seksuele geaardheid, dan wel uiterlijk. Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, volgt uit de COI Focus van 11 december 2023 (p. 62) ten andere dat een deel van de LGBTQI+-gemeenschap geen problemen ondervindt om werk te vinden, bv. in de horeca. Een ander deel ervaart wel problemen omwille van hun genderexpressie, uiterlijk of kledingstijl, maar het zijn voornamelijk transvrouwen zijn die te maken krijgen met de grootste obstakels op de arbeidsmarkt.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekster voorafgaand aan haar vertrek uit Georgië er een betrekkelijk normaal leven kon leiden en haar geaardheid in Georgië in zekere mate openlijk beleefde. Verzoekster kon er studeren, kon er werk vinden, kon afspreken met vrienden en leidde er - niettegenstaande de bewering meestal binnen te blijven - toch een normaal sociaal leven, met inbegrip van seksuele relaties met vrouwen gedurende de twee jaar voorafgaand aan haar vertrek, waarbij zij regelmatig bij haar partners kon blijven overnachten, dit alles kennelijk zonder noemenswaardige, zwaarwichtige moeilijkheden te kennen (*ibid.*, p. 5-6; 10-12). Verzoekster gaf aan dat zij omwille van haar uiterlijk en kledingstijl vaak commentaar kreeg op straat en op het openbaar vervoer en vies bekeken werd en dat het als lesbisch koppel niet mogelijk is om in Georgië hand in hand over straat te lopen of elkaar te kussen (*ibid.*, p. 11-12). De Raad merkt in dit verband op dat dit om incidenten gaat die, ofschoon laakbaar, niet de drempel van vervolging dan wel ernstige schade halen. In de COI Focus van 11 december 2023 wordt overigens onderkend dat leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak te maken krijgen met verbale intimidatie in het dagelijks leven, vooral in het openbaar vervoer, maar dat het meestal niet uitmondt in fysiek geweld (p. 64). Uit de beschikbare landeninformatie komt niet naar voor dat de situatie van LGBTQI+-personen in Georgië van die aard is dat het verborgen houden van de geaardheid noodzakelijk is om daden van vervolging te vermijden. Verder blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster, zo weze herhaald, haar geaardheid in Georgië niet geheel verborgen, doch in zekere mate openlijk beleefde en dat zij ervoor koos zich expressief uit te drukken.

Op bovengenoemde incidenten na, kende verzoekster geen noemenswaardige problemen in Georgië.

Op basis van verzoeksters verklaringen kan dan ook worden aangenomen dat zij in staat was om een leven te leiden in Georgië, omringd door een mogelijks beperkt netwerk van vrienden die op de hoogte zijn van haar seksuele oriëntatie en dat zij meerdere seksuele relaties had met vrouwelijke partners, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Georgië dus ook in staat was om haar sociaal en seksueel leven te ontwikkelen. Uit het geheel van het voorgaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekster haar seksuele oriëntatie dermate verborgen diende te houden in die mate dat het haar volledig verhindert om haar geaardheid vrij te beleven.

Bijgevolg kan uit verzoeksters verklaringen, in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden door te verklaren dat zij meestal binnen bleef, niet blijken dat zij in een (gedwongen) maatschappelijk isolement leefde in Georgië en/of genoodzaakt was haar geaardheid te allen koste en tijd verborgen te houden.

Ten overvloede wordt in dit verband nog aangestipt dat verzoekster over de problemen die zij met haar oom kende, die zich agressief gedraagt als hij drinkt en voortdurende opmerkingen heeft over haar te blote kledingstijl, zelf aangaf dat deze niets te maken hebben met haar seksuele geaardheid (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12).

2.3.7.6. Daargelaten voormelde vaststellingen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus “*Georgië Algemene situatie*” van 11 december 2023 blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 16 januari 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Georgië op het vlak van bescherming van LGBTQI+-personen wel degelijk en nog steeds tekortkomingen zijn, blijkt uit de voormelde COI Focus dat ook LGBTQI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen *outing* hebben leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen *outing* zou voornamelijk voorkomen in de regio's. Het feit dat de organisatoren van het homofob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTQI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals *WISG*, *Equality Movement* en *Temida* om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder *Equality Movement*, leden van de LGBTQI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de *Public Defender* te stappen. De betrokkenheid van de *Public Defender* zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië op de korrel te nemen, ligt in lijn met de voormelde COI Focus en toont bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om (haar) bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster, ondanks de beweerde ernst van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten vanwege haar familie waarbij zij door haar neef en broer op 8 en 10 maart 2023 werd geslagen met verwondingen tot gevolg, geen klacht heeft ingediend tegen deze leden van haar familie en zich zelfs niet heeft geïnformeerd over wat eventueel mogelijk was om hulp te krijgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeksters verklaring als zou de politie veel vooroordelen hebben ten opzichte van leden van de LGBTQI+-gemeenschap en in plaats van te helpen en beschermend oordeelt (*ibid.*, p. 15), kan in dit verband geen verschoning bieden en zij kan vervolgens ook geen dienstige, concrete elementen aanreiken om dit wantrouwen te verantwoorden. Waar zij opwerpt dat vrienden van haar oom werken bij de politie in Tserovani en Tbilisi, stipt de Raad in navolging van de commissaris-generaal aan dat verzoekster er niet in slaagt concreet te verklaren hoe zij weet waar deze personen gestationeerd zijn en dat zij niet concreet weet welke vriend van haar oom, die zij enkel van gezicht kent, bij welke politie werkt (*ibid.*, p. 15). Daar verzoekster zelf niet kan preciseren met wie haar oom precies bevriend was bij de politie, kan er niet zomaar geloof gehecht worden aan de bewering dat haar oom werkelijk vrienden heeft bij de politie. Bovendien, zelfs indien dit wel degelijk het geval zou zijn, dan nog betekent dit geenszins dat verzoekster daardoor nergens in Georgië bescherming zou kunnen krijgen. Uit de door de verwerende partij in haar aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie blijkt verder uitdrukkelijk dat er geen verplichting bestaat om een klacht in te dienen bij het dichtstbijzijnde politiekantoor. Elk politiekantoor is bevoegd voor een bepaald gebied, maar het is volgens de *Public Defender* – de enige overheidsinstantie die beschouwd wordt als een onafhankelijke dienst – mogelijk om in een ander district een klacht neer te leggen (COI Focus, “*Georgië algemene situatie*”, 11 december 2023, p. 9, 40). Overigens blijkt uit de COI Focus van 11 december 2023 dat in Georgië verschillende instanties bevoegd zijn voor onderzoek naar klachten over leden van ordediensten en dat burgers voor klachten over de houding van politieagenten terecht kunnen bij de Algemene Inspectie (p. 40-41). Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster met dit betoog geenszins verklaart waarom zij ook niet elders dan bij de politie bescherming zocht. Zo contacteerde verzoekster nooit een organisatie of ngo om haar te helpen met haar problemen, zij informeerde hier ook nooit naar en zocht nooit op enige andere manier hulp en/of bescherming in haar land van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Uit de beschikbare landeninformatie volgt, zoals verzoekster opwerpt, inderdaad een wantrouwen vanwege de LGBTQI+-gemeenschap jegens de politie, maar net daarom wordt er vaak beroep gedaan op ngo's zoals *WISG*, *Equality Movement* en *Temida* om verdere stappen te ondernemen bij problemen en wordt een zaak daarvoor vaak serieuzer genomen. Ten

andere was verzoekster op de hoogte van het bestaan van organisaties die de LGBTQI+-gemeenschap helpen (*ibid.*, p. 16) zodat zij zich, eventueel na verdere bevraging hierover, hiernaar had kunnen richten.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Voorts dient opgemerkt te worden dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het algemene betoog van verzoekster berust dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en zij maakt niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Verder, dat personen met wie zij in België samenwoont en die eveneens Georgië dienden te verlaten omwille van hun geaardheid in België als vluchteling erkend werden (stuk 4 bij het verzoekschrift), doet geenszins afbreuk aan het gegeven dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoekster, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van personen van Georgische nationaliteit met wie zij samenwoont, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, dan wel dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt, waar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar huisgenoten in België als vluchteling werden erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster internationale bescherming te verlenen.

De Raad stelt vervolgens, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoekster nooit een poging heeft ondernomen om zich ergens anders in Georgië te vestigen. Verzoekster woonde in feite steeds in haar ouderlijk huis in Tserovani en verbleef soms bij een vriendin in Tbilisi. Na het incident met haar neef op 8 maart 2023 vluchtte ze naar Alvani, waar ze evenwel na tien tot elf dagen opnieuw vertrok omdat er volgens haar daar niks te doen is en ze er niet kan werken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Meteen hierna nam ze de drastische beslissing haar land van herkomst te ontvluchten, zonder een poging te ondernemen zich elders in Georgië te vestigen. Uit de beschikbare landeninformatie komt naar voren dat homofobie diepgeworteld zit in de Georgische maatschappij, maar dat mensen in Tbilisi meer *open minded* zijn dan de regio's. Aldus had verzoekster kunnen proberen om zich in Tbilisi te vestigen - hoofdstad waarmee ze reeds bekend was - om alsoo verdere problemen met haar familie die in Tserovani woont te pogen te vermijden en een zelfstandig leven als volwassen vrouw uit te bouwen. Hierbij kan worden aangestipt dat verzoekster nog steeds over een sociaal netwerk beschikt in Georgië en dat het haar algemeen beschouwd vrij staat zich eender waar te vestigen. Zo verklaarde zij nog steeds contact te hebben met haar vrienden M., A. en N. en hebben M., die in Tbilisi woont, alsook A., die in Avani woont, haar in het verleden reeds geholpen toen ze problemen had met haar familie (*ibid.*, p. 7, -10). Dat verzoekster naar aanleiding van de oorlog in 2008 op achtjarige leeftijd al eens de vlucht moet nemen, dit met haar familie naar het vluchtelingendorp Tserovani wordt op zich geenszins betwist of geminimaliseerd, maar doet op zich aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen – los van de vraag naar de zwaarwichtigheid ervan – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

2.3.7.7. De motieven van de bestreden beslissing in verband met het niet pogen een oplossing te zoeken voor het conflict met haar neef en broer via andere familieleden en in verband met het niet meteen indienen van een verzoek om internationale bescherming in België betreffen overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden, noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoeksters kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen voldoende determinerend zijn om de bestreden beslissing te schragen.

2.3.7.8. Verzoekster voert voorts geen afdoend verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de nog niet aan bod gekomen documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. Waar zij stelt dat van de door haar neergelegde *screenshots* van berichten op algemene, louter hypothetische manier wordt gesteld dat deze "*getrukeerd*" zouden kunnen zijn, werpt de Raad op dat *screenshots* van berichten wel degelijk makkelijk zelf te ensceneren zijn, maar dat los van de echtheid hiervan verzoekster hoegenaamd niet aantoont dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.

2.3.7.9. Waar verzoekster nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de bedreigingen en gewelddaden vanwege haar neef en broer, blijkt uit het voorgaande bovendien dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft deze problemen in Georgië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.7.10. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoekster naar rechtspraak van de Raad evenmin dienstig is in haar verweer. De geciteerde rechtspraak betreft een individueel geval en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek van verzoekster dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekster haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Verzoekster blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

2.3.7.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS